- Τουρκική, ήμουν στην Κυανή εγώ, τουρκιές λέγαν οι Τουρκάλες. (Μιλάει τούρκικα) Τα κατάλαβες τι είπα; «Βρέξε» λέει «Θεέ μου μια βροχή καλή, να γιομώσουν τα χωράφια νερό, το σκαφίδ' που ζύμωναμε να γιομώσει χαμούρι, ζυμάρι να γιομώσει». Εμείς τώρα αυτά λέμε, λέει. Αλλάχ λέει...

Μ.Τ.: Το τσαμούρ τι είναι, λάσπη;

- Λάσπη. Να είναι λάσπη, να γιομώσουν τα χωράφια, (λέει τους τούρκικους στίχους) το Θεό παρακαλούσαν να 'χουν βροχή χοντρή πολύ, να γεμίσουν τα χωράφια νερό και το σκαφί της να ζυμώσει, γυναίκα να γιομώσει, να φέρει ψωμί, να γένει ψωμί να φτιάσει.

Μ.Τ.: Οι Τούρκοι πώς το τραγουδούσανε;

- Ε, δεν το τραγουδούσαν· το λέγαν, έτσι, σαν παραμύθι, έτσι μιλούσαμε και τα λέγαν.

Λ.Λ.: Τώρα που λες «παραμύθι», κάνα, έτσι, παραμύθι για τις νεράιδες, τίποτα εδώ για στοιχειά, για τέτοια, είχατε;

- Πόσα είχαμε! Τα ξέχασα. Πολύ πράμα !

Λ.Λ.: Θα μας πεις κάνα παραμύθι;

- Δεν τα ξέρω, βρε παιδί μου, τα ξέχασα. Μία, λέει, πήγε στο παζάρι. (γελάει) Βλέπει τώρα τα καπέλα, βλέπει τα καπέλα και λέει: «Αχ, λέει, να 'χε άντρας μου κεφάλι, λέει, δέκα θα τον 'παιρνα!». Λέει τώρα εκείνος που τα πουλάει: «Γιατί, κυρά μου;» -«Κεφάλι δεν έχει, λέει, τι να τον κάμω, λέει, και πρέπει, λέει, να πάρουμε πατουβά» λέει.
Μια πάλι δεν ήθελνε τον άντρα της -αυτό είναι παραμύθι σωστό- δεν ήθελνε τον άντρα της, λέει, άντρας της έρχονταν από το χωράφι το βράδυ με τα ζώα, με τα αμάξια, έτσι δούλευαμε. Τον ανταμώνει αυτόνα μ' ένα τσουβάλι φορτωμένος. «Πού πηγαίνεις;» λέει. –«Τι να κάμω; λέει. Η γυναίκα μου με διώχνει από το σπίτι, με λέει, λέει, να πάνω, λέει, να βρω κύβαλα». –«Τι κύβαλα; λέει. Γύρνα πίσω, λέει, τα 'μπλεξε με μένανε». -«Μίλησα κι εγώ, λέει. Δεν θέλω, λέει, να πάνω, λέει, σε λυπάμαι, λέει, κάθε βράδυ έλα, έλα». -«Α, τι θα κάμω; Έλα, λέει, εγώ τώρα τι θα σε κάνω». Τον βάνει μέσα στο τσουβάλι, τον φτιάνει και μια τρύπα, τον έβαλε ύστερα (μουγκρίζει σα να καταβάλει προσπάθεια), τον κατέβασε κει πίσω μεριά. «Τι ήφερες;» λέει. [Καρνάδο;] τον λέει, αυτόν τον φίλο. «Α, τίποτα, περαστικός είμαι, ένα τσουβάλι, και βιάζομαι λέει να πηγαίνω». –«Α, να σε φτιάσω αβγά να φας». Λέει «Άιντε, φτιάσε». –«Σήκω, λέει, να χορέψουμε». Τώρα, λέει αυτή: (τραγουδά)

Κείνος που πάει για κύβαλα πίσω να μη γυρίσει - λέει για τον άντρα
συ τσιβάλι μου ραμμένο που 'πό κάτω τρυπωμένο
τήρα με μαύρε μ' τήραε 'πού μέσ' που τ' χαραρότρυπα.

Λέει: «Τι λες, τι τραγούδι;». –«Τώρα θα διεις» λέει. Τον βγάει κει, τον παραμαζώνει.

Αυτά, λέει, τα παραμύθια ήταν παλιά και τα ’καμναν. Τώρα σε φιλάει, σε παίρνει, σε κάμει. [...] Αυτός την μια θα έκαμνε, την έβγαναν και τραγούδι. Οου! Δεν σήκωνε να μη δεν την πουν τραγούδι. Και το χωρίς στεφάνι που έκαμνε παιδί, την έλεγαν «μπαζντάρω», δηλαδή πρώιμο, δηλαδή χωρίς να κάνεις, να βάλεις στεφάνι.